

név: iskola: oszt.:

KÉT HÉT EGY MESE

2022 - 2023

3-4. osztály

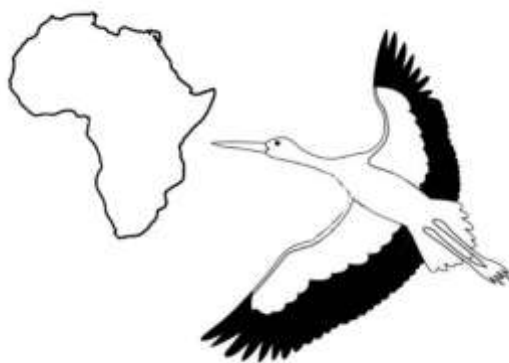
4. forduló

Berg Judit: Lengemesék 5.

Vilkó útra kel

[S.l.]: Central Kiadói Csoport, 2022

Fütyös Tóbiás története

1) Mit tudott Vilkó az apukájáról?

.....

.....

.....

.....

2) Mit olvastál a mesében a harácsokról? Döntsd el, hogy igaz vagy hamis az állítás, amit róluk írtunk! Írd az I vagy H betűt a mondat elé a vonalra!

..... Ha egy lengeőr a verebe hátán a Harácstanya közelébe merészkedett, a harácsok kavicszáport zúdítottak rá a földről.

..... Akkoriban sok csetepaté zajlott a lengeőrök és a harácsok között.

..... A harácsok rendszeresen fosztogattak.

..... Nádágyúkkal szerelték fel a partot, hogy a lengék ne tudják visszaszerezni az elrabolt javakat

..... Télen békét kötöttek a harácsok és a lengék.

..... Leapadt a Locsifecsi-tó vize, így kevesebb élelem jutott a környéken élőknél.

3) Melyik történt előbb? Minden sorban két eseményt írtunk a meséből. A feladatod az, hogy karikázd be annak a betűjelét, amelyik előbb történt!

a) A gólyák elvitték Tóbiást Afrikába **b)** Guga a zsombék között rátalált a lengevitézre

c) Tóbiás eltűnt Afrikában **d)** Tóbiás a gólyafészekben feküdt törött lábbal

e) A lengék éjjel átrepültek a rétre a sérültekért **f)** Egy felderítés során Tóbiás találatot kapott

4) Miért vitték magukkal végül a gólyák Afrikába Füttyös Tóbiást?

.....

.....

.....

5) A mese két szereplőjének nevének betűit betűrendben felsoroltuk. Kikre gondoltunk? Írd a vonalra a nevüket helyesen, és azt is milyen állatok ők!

AGGU

ACDÓV

.....

.....

6) A gólyacsapat hol tölti a telet Afrikában?

.....

.....

7) Miért akar Vilkó Afrikába menni?

.....

.....

Először Vilkó mesélte el a gólyáknak azt a keveset, amit az apukájáról tudott. Füttös Tóbiás a legbátrabb és legkiválóbb lengeőrök közé tartozott. Minden felderítés során az élén járt, ügyesen nyilazott, jól forgatta a buzogányt, és sosem riadt vissza a harctól. Akkoriban sok csetepaté zajlott a lengeőrök és a harácsok között, mert szűk esztendőik jártak, kevés volt az eső, leapadt a Locsogó-tó vize, így még a szokásosnál is kevesebb élelem jutott a környéken élőnek. A harácsok rendszeresen fosztogattak, és hogy a lengék ne tudják tőlük visszaszerezni az elrabolt javakat, kavicságyúkkal szerelték fel a partot. Ha egy lengeőr a rigója hátán Harácstanya környékére merészkedett, a harácsok kavicsáport zúdíttak rá a földről. Egy felderítés során Füttös Tóbiás, aki a csapat élén repült, találatot kapott. A nádírigóját is meglőtték. Társai látták, ahogy lezuhanak.

Később, az éj leple alatt a lengék észrevétlenül átrepültek a rétre, hogy megkeressék a sérülteket, de csak Tóbiás rigóját találták meg. Szegény madár elpusztult, és élettelenül hevert a földön. Füttös Tóbiást viszont hiába keresték. Másnap követeket küldtek Harácstanyára, mert azt hitték, Tóbiás a harácsok fogságába esett. De ők állították, hogy semmit sem tudnak róla.

A téli békekötés után Vilkó személyesen is kérdezősködött, de újdonsült barátai akkor is azt bizonygatták, hogy sosem találtak a földön sérült lengeharcost.

– Persze hogy nem! – szólalt meg jókedvűen Guga, amikor Vilkó a történet végére ért. – Hiszen addigra már itt feküdt szegény a fészken. A zsombékok közt találtam rá, és amint már mondtam, a zöld bőre miatt először elpusztult békának néztem. Általában nem fogyasztunk döglött állatokat, de mivel másnap indultunk Afrikába, arra gondoltam, reggelire mégiscsak jól jöhet. Súlyosan megsérült. A fején hatalmas púp nőtt, valószínűleg ott érte találat. Az egyik lába is eltörött. De a legnagyobb baj az volt, hogy amikor magához tért, semmire sem emlékezett. Fogalma sem volt arról, hogy hívják, és hol lakik. Csak motyogott, és látszott, hogy nagyon fáj mindene. De a szeme még ennyire betegen is olyan melegséget sugárzott, hogy nem volt szívünk a sorsára hagyni. Tudtuk, ha egyedül hagyjuk a fészken törött lábbal, akkor meghal. Megeszi egy varjú vagy egy kóbor macska. Ha letesszük a földre, ott sem tudja megvédeni magát. Ezért aztán a hátamra vettem, és magunkkal vittük a hosszú útra. Olyan könnyű volt, hogy nem akadályozott a repülésben.

Időnként megittattuk, és ahol találtunk, gyümölcsöket szedtünk neki. Aztán elértük a tengert. Innentől kezdve sokkal nehezebb lett az út, mert csak ritkán tudtunk megpihenni egy-egy kis szigeten. Nem véletlenül kellett jól belaknunk indulás előtt! Mire átkeltünk a Földközi-tengeren, az apukád lába meggyógyult. De az emlékezete nem tért vissza. Csak annyi jutott eszébe, hogy a neve Füttyös Tóbiás, és egy fontos küldetést kell teljesítenie. De hogy mit, arra már nem emlékezett. Aztán megérkeztünk Afrikába. Azt gondoltuk, ő is áttelel velünk együtt, tavasszal pedig visszahozzuk a Locsogó-tóhoz, hiszen bizonyára itt, a környéken lakhat.

– És miért nem hoztátok vissza? – kérdezte csalódottan Vilkó.

– Azért, mert időközben eltűnt.

– Lepottyant a hátadról? Vagy elvesztettétek? – nézett rá haragosan Vilkó.

– Nem – rázta a fejét az öreg gólya. – Nagyon vigyáztunk rá. Kedves, okos, melegszívű lenge volt, az út során megszerettük egymást. Barátok lettünk – tette hozzá rövid szünet után. – Tudnod kell, hogy a mi csapatunk Afrikában, egy nagy folyó torkolatánál tölti a telet, ott, ahol a folyam a tengerbe ömlik. Olyan hatalmas az a folyó, hogy talán a világ túlsó végén ered. Sokféle élőlény él arra, és Tóbiás kíváncsi volt mindenre. Fel akarta deríteni a környéket. Egy kicsit még bicegett, így lassan, óvatosan mozgott. Talán egy idegen madár kapta a csőrébe, vagy egy ragadozó vitte magával. Sosem derült ki. Pedig hidd el, kicsi Füttyös – sóhajtott a gólya –, heteken át kerestük! Sőt a következő évben is kérdezősködtünk a környéken, hátha előkeült, miközben mi felneveltük Európában az új fiókákat.

– Szerinted él még? – kérdezte könnyes szemmel Vilkó.

– Nem tudom – felelte némi töprengés után Guga. – A torkolatvidék lakói nem hallottak arról, hogy meghalt volna, pedig sokan ismerték őt. De járnak arrafelé vándormadarak, sirályok, sőt emberek is, akik árut szállítanak Afrikában. Ha közülük ragadta el valaki, sosem derül ki, hová került. Hatalmas földrész Afrika, könnyű ott eltévedni. Talán él Tóbiás, de maga sem tudja, hol van, így esélye sincs visszatalálni Európába.

– Talán él... – mormolta Vilkó, és igyekezett maga elé idézni az apukája alakját.

Nem volt könnyű, olyan kicsi volt még, amikor utoljára látta. Lehet, hogy nincs is messze, csak nem talál haza Afrikából!

– Meg kell keresnem! – mondta ki hangosan a gondolatát.

– Ettől tartottam – vágta rá Vadóc, aki eddig egyetlen szót sem szólt. – Afrika messze van. Nagyon messze.

– Ti mikor indultok? – nézett Vilkó a golyákra, akik kelepelve kacagni kezdtek.

– Hogy mikor indulunk? Hát ősszel! Hiszen csak most érkezünk. Felújítjuk a fészkeket, tojást rakunk, kiköltjük és felneveljük a fiókákat, és majd akkor térünk vissza Afrikába, amikor a fiatalok is elég erősek már.

– Azt nincs időm kívánni – mondta eltökélten Vilkó. – Mielőbb indulni akarok. Vadóc, velem tartasz?

– Naná! – rikkantott a barátja. – Lehetetlen küldetés, ráadásul nem is fognak elengedni, de én a te hátszigód vagyok. Ahová mész, oda viszlek.

– Afrikába megyek! – húzta ki magát Vilkó.